

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. ΒΕΛΟΝΗΣ
—
Διεύθυνσις
Κυκλάδων 27
—
Γραφεία
Στοά Σπαβέρα
ἐπί τῆς Προκυμίας

Παλιός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ
4
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
1954
—
Περίοδος Β'.
Ἀριθμὸς φύλ. 9

ΛΙΜΕΝ. ΣΩΜΑ-ΑΡΗΣ 3-0

ΕΝΑ ΝΕΟ ΝΤΙΕΝ ΜΠΙΕΝ ΦΟΥ

Τὸ Ἐθνικὸ μας γυμναστήριο ἔχει πλημμυρίσει ἀπ' τοὺς φιλάθλους πού ἀνυπόμονα περιμένουν νὰ καμαρώσουν καὶ νὰ χειροκροτήσουν τοὺς ξένους μας πού ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν ἑπτὰ διεθνεῖς.

Τὰ προγνωστικὰ παίρνουν καὶ δίνουν. Χωρὶς ὅμως προστριβές καὶ μικροκαυσαδάκια γιατί ὅλοι τους σήμερα εἶναι μονόχρωμοι. Ὅλοι συμβιβάζονται μ' ἓνα τιμητικὸ ἀποτέλεσμα.

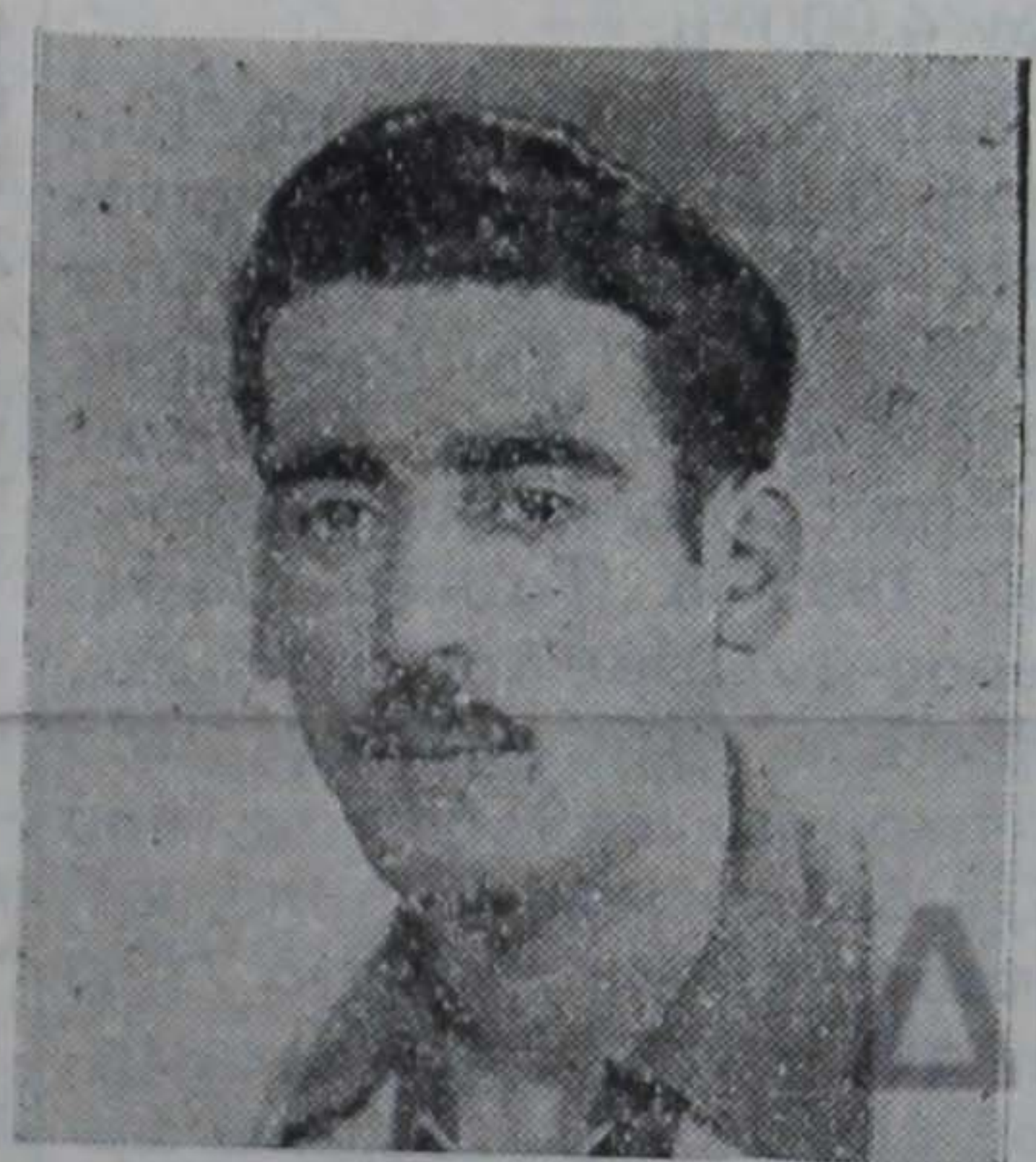
Στις 6.05 μ. μ. ὁ διαιτητὴς κ. Ι. Χιωτέλλης καλεῖ τίς ὀμάδες οἱ ὁποῖες κι' ἐμφανίζονται στὸ γήπεδο καταχειροκροτούμενες ἀπ' τὸ φίλαθλο Μυτιληναῖκό κοινὸ.

Λιμενικὸ Σώμα. Τσουζῆς (Διεθν. β' ἡμιχρόνιο Σαραντάκης, Ι. Χρυσόπουλος, Ἀλούπης (Διεθν.) Νεμπιδῆς (Διεθν.) Λινοξυλάκης (Διεθν.) Κοτσέας, Χ' Νικολάου (Διεθν.) Κοκκινάκης (Διεθν.) Χρονόπουλος Χαλδεάκης, Πανάκης (Διεθν.)

Ἄρης. Σαλβαράς, Κουτρομπίλας, Ρήγας, Φράγκου, Μαροθσκος, Γκιργκέτσος, Κόπανος, Μιξάκης Μαρινίδης, Σάββας Καλαμιδιώτης.

Ὁ Ἄρης ἔχει τὸ ἐνσρκτήριο λάστιμα. Στις 6.10 ὁ ἀγὼνας ἀρχίζει. Οἱ Ἀριανοὶ διατοῦ Καλαμιδιώτη κατεβαίνουν πρὸς τὸ τέρμα τῶν ξέ-

νων, Ὁ Χρυσόπουλος ὅμως τὸν ἀνακόπτει καὶ πασοῦρει γρήγορα στὸν Κοκκινάκη ὁ ὁποῖος χωρὶς χρονοτριβὴ δίνει πάσσα στὸν Πανάκη. Ὁ τελευταῖος κατέρχεται ὀρηκτικὸς πρὸς τὴν ἐστία τοῦ Ἄρεως μαρκαριζόμενος στενά ἀπὸ τὸν ταχύτατο Μαροθσκο πού δίνει ἔτσι τὴν εὐκαιρία στὸν Κουτρομπίλα ν' ἀπο

ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἄρεως ΣΑΒΒΑΣ ΦΑΠΠΑΣ κρούσει σὲ κόρνερ τὴν πρώτη ἐπικίνδυνη κατεβασιά τοῦ Πανάκη.

Τὴν μπάλλα καὶ πάλιν κακέχουν οἱ ξένοι. Ὁ Λινοξυλάκης τροφοδοτεῖ τὸν Νεμπιδῆ ὁ ὁποῖος τριπλάρει τὸν Μαροθσκο καὶ δίνει πάσσα (Συνέχεια στὴ 4 σελίδα)

Ο ΑΓΩΝ ΤΟΥ ΠΑΛΛΕΣΒΙΑΚΟΥ ΣΤΟ ΑΪΒΑΛΙ

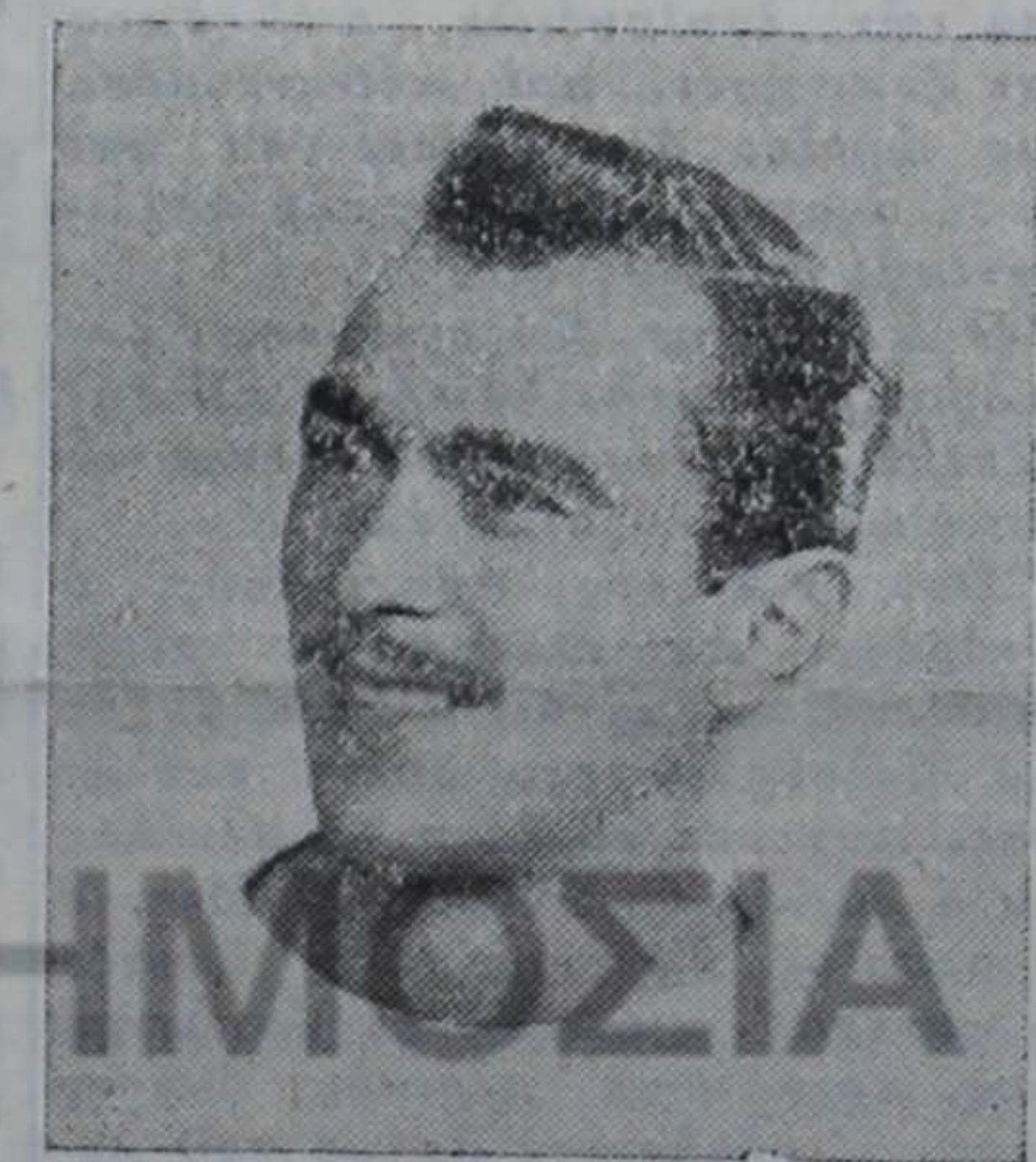
Διαιτησία ἀνεκδιήγητος, λιθβολισμοί, φτυσίματα κ. λ. π.

Ἐὰν ἡ σημερινὴ διοίκησις τοῦ Παλλεσβιακοῦ εἶχε ὑπ' ὄψην τὴν ἀγῶνα τῆς Δεσβιακῆς ὀμάδος στὸ Ἄϊβαλι πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσῃ τὸ δοξασμένο τοῦτο Σωματεῖο καὶ πάλι σὲ θυσια-

μεταχείρησι πολὺ καλή. Γι' αὐτὸ ἡ προχθεσινὴ κακὴ συμπεριφορὰ τῶν φιλάθλων καὶ ποδοσφαιριστῶν τοῦ Ἄϊβαλιού κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος πρὸς τὴν ὀμάδα τοῦ Παλλεσβιακοῦ, μᾶς ἐπροξένησε βαθύτατη λύπη.

Οἱ περισσότεροὶ ποδοσφαιριστὰ δὲν ἐγνώριζαν μονάχα νὰ κλωτσούν τὴ μπάλλα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία νὰ κατευθύνουν τίς θωπέες τῶν κάτω ἄκρων τους κατὰ τῶν γλουτῶν καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος τῶν λεσβίων παικτῶν. Ἐνας μάλιστα (ἀριθ. 6) ἔφτυνε συνεχῶς τοὺς παίχτες μας καὶ, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, ἔδωπε καὶ χαστοῦκε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ Παλλεσβιακοῦ Κουλούρα.

Τὸ φίλαθλο κοινὸ φάνηκε ἀφιλόξενο καὶ σκληρὸ πρὸς τὴν λεσβιακὴ ὀμάδα, μέχρι τοῦ σημείου νὰ πρεδλίξη καὶ εἰς ἀποδοκίμασι, κατὰ τῶν ποδοσφαιριστῶν μας, ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα. Ἐνα μέρος μάλιστα τῶν φιλάθλων, ἔσριχνε συνεχῶς πέτρες κατὰ τῶν παικτῶν μας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαστάζουν οἱ ποδοσφαιριστὰί μας νὰ κυνηγήσουν (Συνέχεια στὴ 3 σελίδα)

Ὁ τερματοφύλαξ τοῦ Παλλεσβ. ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ στήριε κώ προδικοπέσιφαχίν».

Τὰ λεσβιακὰ Σωματεῖα, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ἐπισκεπθήκανε διαδοχικὰ τὴν Πάνορμο, τὸ Μπαλοῦ-Κε-έρ, τὸ Ἀξίρι, τὸ Ἀϊδί-νι, τὸ Νιζλί, καὶ παντοῦ οἱ περιποιήσεις πού τοὺς ἔβιναν ὑπῆρξαν συγκινητικὲς καὶ ἡ ἄλλη

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΛΛΙΔΗΣ

Ο ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΜΑΣ

Β'.

Τὸ 1933 ὁ πρωταθλητὴς μας βρισκεται στὸ ἀπόγειο, στὸ ζενίθ, τῆς φόρμας του. Στὸ περιφερειακὸ πρωτάθλημα πού γίνεται στὴ Μυτιλήνη, ἐπιτυγχάνει νέο Πανελλήνιο ρεκόρ μὲ 1.16 2, πού ἔξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ὡς τὰ σήμερα ὡς Πανελλήνιο ρεκόρ σὲ θαλάσσιο νερό, καὶ στοὺς Πανελληνίους ἀγῶνες

τῶν Πατρῶν σημειώνει τὸ καλύτερο ρεκόρ τῆς κολυμβητικῆς του καριέρας, μὲ 1.14.6 πού, ἀτυχῶς, δὲν ἀναγνωρίστηκε.

Τὸ 1934 σημειώνει καὶ πάλι στοὺς Πανελληνίους ἀγῶνες τὴν ἀξιόλογη ἐπίδοσις 1.18.9, καὶ ἰεξακολουθεῖ μέχρι τὸ 1940 νὰ εἶναι ὁ μόνιμος πρωταθλητὴς Ἑλλάδος, ὅτε τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ὕστερα ἀπὸ ἐν-

νέα ὀλοκλήρα χρόνια, ἐκθρονίζεται ἀπὸ τὸ βάθρο τοῦ πρωταθλητοῦ ἀπὸ τὸν νέο κολυμβητὴ τοῦ Παλαιοῦ Φιλήρου, τὸν Μελανοφίδη.

Τὸ 1936 ὁ πρωτοκολυμβητὴς μας ἀποτελεῖ μέλος τῆς Ἐθνικῆς μας ὀμάδος καὶ ἀποστ-λλεται στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Β ρολίνου.

Στὸ πόλο ὅμως ὁ Μαλλιδῆς ἐξακολουθεῖ ν' ἀγωνίζεται μὲ τὸ ἴδιο σθένος, μὲ τὸν ἴδιο νεανικὸ ἐνθουσιασμό, καὶ μὲ τὴ μεγάλη του πείρα ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῇ τὸ βασικώτερο στέλεχος τῆς ὀμάδος.

Ἄλλα καὶ στὸν διοικητικὸ τομέα ὁ Μαλλιδῆς ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ πολλὰς περγαμινές. Διετέλεσε σύμβουλος τοῦ Παλλεσβιακοῦ τὸ 1939 καὶ 40. Ἀπὸ τὸ 1943 ἕως τὸ 1950 προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του ὡς πρόεδρος στὸν Ἀχιλλέα, πού ἀνεβαίνει στὴ πρώτη γραμμὴ τῶν ποδοσφαιρῶν ὀμάδων τῆς Μυτιλήνης.

Τὸ 1952 πρωτοστατεῖ καὶ ἰδρύεται ὁ «Μυτιληναῖκός». Το 1951 καὶ 1953 βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ν.Ο.Μ., ὡς πρόεδρος αὐτοῦ. (Συνέχεια στὴ 2 σελίδα)

— ΜΥΤΙΛΗΝΑΪΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ —

ΕΝΩ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΥΛΟΥΝ

Ο "ΚΗΠΟΣ", ΚΑΙ Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Οι μουσικοί πρωταγωνιστές, που εδημιούργησαν προπολεμικά, για πολλά χρόνια, την καλλιτεχνική κίνηση της Μυτιλήνης και που έξιτορήσαμε στα προηγούμενα φύλλα μας, δεν υπάρχουν πια, οι περισσότεροι στη ζωή. Αλλά κι αυτοί που ζουν ακόμα, έχουν τραβηχτεί από την κίνηση κι ανήκουν πια στο παρελθόν.

Ο πιανίστας Αντώνης Σκέντερ από την Πόλη, αφού έμεινε για πολλά χρόνια στο νησί κι αφού, στο μεταξύ, μάταια προσπαθούσαν οι δικί του να τον πείσουν να πάγη και να μείνη μαζί τους στην Αθήνα, όταν τον παρατήρησαν τα χρόνια και βάρυνε, αναγκάστηκε ν' αφήσει παντοτεινά τη Μυτιλήνη, που τόσο είχε αγαπήσει, και να πεθάνη στην αγκαλιά των δικών του.

Ο Λαίλιος Καρακάσης, με την τυραννική σωματική αναπηρία του Κουασιμόδου, ο εξοιχέτος και πνευματώδης αυτός καλλιτέχνης, αφού διέγραψε ένα πλούσιο κύκλο καλλιτεχνικών επιτευξέων στη Σμύρνη, όπου γεννήθηκε, στη Μυτιλήνη και στην Αθήνα, εξητλημένος πια και περασμένος στα χρόνια, ξαναγύρισε στη Μυτιλήνη, κουρασμένος από τη ζωή, για να βρή κάποιον στοργή ανάμεσα σε γνώριμους και συνεργάτες της παλιάς ώρας εποχής.

Πόθανε στο Βουσιάνειο και θάφτηκε με σεμνότητα στο μικρό κι έρημο νεκροταφείο του. Μερικοί παλαιοί συνεργάτες του και λίγοι διανοούμενοι ακολούθησαν την κηδεία του, που έκλεισαν τον θριμβευτή μαέστρο των Βιεννέζι-

κων όπερετών, που τόσο είχε νοιώσει τη μοναξιά στο γέρας της ζωής του. Έιχε την τύχη να τον κλάψουν τότε και δύο-τρεις Σμυρναίοι ήθοποιοί, που αυτός είχε ανεβάσει στη σκηνή και που έλαχε να παίξουν τότε στη Μυτιλήνη. Ο «Δημοκράτης» του έγραψε αντίξια νεκρολογία.

Ο Κώστας Παπυγιόν, το ζωντανότερο βιολί της εποχής, πέθανε κι αυτός στην κατοχή, φτωχός κι αγνοημένος.

Ο Γαλαμάς, που τ' όνομά του είναι συνδεδεμένο με την άκμή του «Κήπου», ύστερα από την παρακμή, κάτι προσπάθησε να δημιουργήσει στο Μακρόν-Γιαλό.

Δεν είχε όμως ούτε τα φτερά, άλλ' ούτε και τις δυνάμεις να πετάξει πια. Ο άδυσώπητος χρόνος τον είχε θέσει όριστικά στο περιθώριο. Ξαναγύρισε στη καλλιέργεια των λουλουδιών, απ' όπου είχε ξεκινήσει, και πέθανε μέσα στις ώρες ανάμνησής του και με το όραμα πάντοτε της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Ο Κλεάνθης Μυρογιάννης έφυγε όριστικά στην Αθήνα κι εργάζεται ως κουρδιστής πιάνων σε κάποιο μουσικό όργανο.

Όσο για τους Αβραμιανούς, ο Ανδρέας, που διατηρείται περίφημα ακόμα είναι συνταξιούχος του Μελοδράματος, όπως του άρρέσει πάντοτε να λέγη, ο μεγάλος του ο αδελφός Σπύρος τ' ίδιο, ο δέ μεσαίος Γιώργης που έπαιζε το κόντρα - μπάσο στην ορχήστρα τους, πριν από μερικές ημέρες πήρε κι αυτός το δρόμο του μεγάλου ταξιδιού.

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

(Συνέχεια απ' τη 1 σελίδα)

Σήμερα δε είναι πρόεδρος της Ένώσεως Ποδοσφαιρικών Σωματείων Λέοβου και πρόσφερε, με τις κατευναστικές του προσπάθειες και με τον δημοκρατικό τρόπο διοικήσεως, καλές και δημιουργικές υπηρεσίες στο ποδόσφαιρο της Μυτιλήνης.

Στην έρώτησή μας, πότε ένοιωσε τη μεγαλύτερη συγκίνηση στην τόσο μακρόχρονη και πολύπλευρη αθλητική ιστορία, ο κ. Μαλλίδης μ' απαντά:

«Στο κύπελλο των Έλευθερίων Αθηνών το 1945. Ο Ν.Ο.Μ. αγωνιζότανε στο τελικό του πόλο με το Παλαιό Φάληρο. Ημείς τότε είχαμε προπονηθεί έντατικά και βρισκόμαστε σε διαβολεμένη φόρμα.

Ο νικητής του αγώνος θ' άποσπουσε και το σχετικό

μεγάλο κύπελλο των Έλευθερίων. Αλλά, παρά τις έλπιδες και τις μεγάλες προσδοκίες μας, στο α' ημιχρόνιο του αγώνος δεχόμεθα, κατά ένα τρόπο ανεξήγητο, τρία τέρματα, το ένα κατόπιν του άλλου. Οι μ' μας νομίζουν ήττημένους. Ημείς όμως, μπροστά στο φάσμα της ήττας και στο γκρέμισμα των μεγάλων όνειρων μας, όπου καταρωθήσαμε να φθάσουμε στον τελικό αγώνα, στο β' μέρος του αγώνος πέφτουμε στο κολυμβητήριο με την άποψη να μη βγούμε από κεί μέσα...ζωντανόι, αν δεν νικήσουμε.

Η ψυχή μας φλέγεται από τον μεγάλο πόθο της νίκης, τα πόδια μας κάνουν φτερά, τα χέρια μας είνε άσυγκράτητα.

Αναπτύσσουμε τόση μαχητικότητα, τόση όρμη, μ'ς

ΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΜΑΣ

ΤΑΣΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο Μωραΐτης, παιδί ακόμα, γράφτηκε στον Παλλεσβιακό τον Φεβρουάριο του 1952, ως ποδοσφαιριστής.

Την ίδια χρονιά ο Παλλεσβιακός οργανώνει τοπικούς αγώνες άνωμάλου δρόμου, όπου ο Μωραΐτης κάνει τη πρώτη του εμφάνιση και άποσπ' ά πρώτη νίκη στο δρόμο 3000 μ. έφήβων, αφού ένίκησε όλους τους τότε φαβορί έφήβους άθλητάς.

Τον Μάρτιο του 1952 στέλεται από τον Παλλεσβιακό στη Χίο, όπου έγινε το περιφερειακό πρωτάθλημα από τον Παγχιακό, και εκεί ο άθλητής μας έρχεται πρώτος στον άνωμαλο δρόμο έφήβων των 4.000 μ.

Στη Α' Παλλεσβιακή Έκθεση, ο Μωραΐτης έρχεται πάλι πρώτος στον άγωνα 4.000 μ. όπου έλαβαν μέρος έφηβοι και άνδρες άθληταί.

Στους άνωμάλους δρόμους του 1953 ο Τάσος παίρνει μέρος μαζί με τους άνδρες. Πρωτεύει στα 5.000 μ. του τοπικού πρωταθλήματος που είχε οργανώσει ο Άρης, και άποσπ' ά πρώτη νίκη στα 7.000 μ. άνδρων του περιφερειακού πρωταθλήματος, που ώργάνωσε ο Παλλεσβιακός.

Ο τελευταίος αυτός δρόμος έγινε από τη Παναγιούδα. Παρακολούθησαμε τον άθλητή στη προσπάθειά του και έσημειώσαμε τότε τα έξης: «...Έντύπωση έκανε

πιάνει τέτοιο μενος, ώστε κατορθώνωμε, με άλλεπάλληλες θεελλώδεις πιθεσεις, να ίσοφαρίζουμε τον άγωνα, έπιτυγχάνοντες τρία τέρματα και στο τέλος, με ηρωικές προσπάθειες να έπιτύχουμε και το νικητήριο τέρμα, ένω το κολυμβητήριο άναστατώνεται, σείεται από τον πανζουρλισμό, τον πανηγυρισμό, της μεγάλης νίκης μας.

Ημείς κλαίμε από τη συγκίνηση, τη μεγάλη χαρά. Οι δε συναθληταί μου παρ' όλίγον να με πιέξουν στην πίστινα απ' τ' άγκαλιάσματα και τα φιλιά, γιατί έγω είχα την τύχη να σήμειώσω, στα τελευταία λεπτά του αγώνος, το τέρμα της μεγάλης νίκης.

ο μόλις δεκαεπταετής Τάσος Μωραΐτης.

Έξαιρετικός συλλιστας δρομεύς, που χαιρείται κανείς να τον βλέπη να τρέχη. Έτρεξε όλη τη διαδρομη ξεκούραστα, ανάλαφρα, και έτερμάτισε μέσα στο γυμναστήριο με φρενήρη ταχύτητα, σαν να έτρεχε το άγωνισμα των 100 μ. Κατά τη γνώμη μας ένα καινούργιο άθλητικό άστέρι ανατέλλει, που θα πρέπει να το προσέξη ο Παλλεσβιακός...» «Ταχυδρόμος» 18-3-53.

Και ο Μωραΐτης συνεχίζει τις νίκες του.

Στις αθλητικές ήμερίδες που τελεί ο Παλλεσβιακός το καλοκαίρι του 1953, πάντοτε πρώτος, σημειώνει στα 40 μ. 57" 4)10, στα 800 μ. 2' 12" και στα 1500 4' 42".

Στα «ελευθερία», που έγιναν από τον Παλλεσβιακό τον περασμένο Νοέμβριο, ο Τάσος πρωτεύει στα 1500 μ. αφού έμεινε πίσω περί τα 20 μ. από τον έκτος συναγωνισμού πρωταθλητή Έλλάδος Λαχταρίδη.

Στους άνωμάλους δρόμους του 1954, ο άθλητής μας έρχεται πάλι πρώτος στα 5000 μ. άνδρων, που είχε οργανώσει ο Άχιλλεύς και στα 7000 μ. άνδρων του περιφερειακού πρωταθλήματος, που είχε οργανώσει ο Άρης.

Προπονημένος δε έντατικά τελευταίως από τον έμπειρο γυμναστή κ. Μπεναρδή, κατώρθωσε ναφέρη προχθες την ώραία νίκη μέσα στο Παναθηναϊκό Στάδιο στους Πανελληνίους αγώνες.

ΒΟΛΛΕΥ ΜΠΟΛ

ΔΙΑΓΟΡΑΣ—ΑΡΙΩΝ 15—5. 15—10

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. (Του άνισποκριτού μας). — Είς Άγιαν Παρασκευήν έπαπανασυνεστήθη και ήρχισε την δράσιν του ο Άθλητικός Σύλλογος "Διαγρας".

Γενομένων άρχιπρεσιών την Κυριακήν 18ην Ιουλίου έ. έ. έξελέγησαν.

1) Σ ρατής Κράλης, έπίτιμος Πρόεδρος.

2) Παναγιώτης Προδρόμου Πρόεδρος.

(Συνέχεια στη 4η σελίδα)

